

Homília pri príležitosti púte na Bobrovskú kalváriu, Bobrov 15.8. 2026

Drahí bratia a sestry, milí pútnici, milé rodiny, deti, mladí i seniori, mám veľkú radosť, že môžem byť dnes opäť medzi vami tu v Bobrove. Ak dobre počítam, prichádzam na túto slávnosť už po štvrtý raz a čím častejšie sem človek prichádza, tým viac si uvedomuje, že pre mnohých z vás toto miesto nie je iba jedným bodom v kalendári ani jedným z mnohých letných podujatí. Patrí jednoducho k vášmu augustu. Som presvedčený, že sú medzi nami ľudia, ktorí sem prichádzajú rok čo rok a povedali by: august bez Bobrova, bez tejto Kalvárie, bez tejto púte k Panne Márii si už ani neviem predstaviť. A ako váš biskup vám za túto vernosť chcem dnes poďakovať. Ďakujem rodičom, ktorí sem privádzajú svoje deti, starým rodičom, ktorí sem prichádzajú s vnúčatami, mladým, ktorí sa neboja ukázať, že viera patrí do ich života, aj vám starším, ktorí možno na toto miesto putujete už celé desaťročia. Pútnické miesto totiž nežije iba svojou históriou, tradíciou či krásou. Žije vierou ľudí, ktorí naň prichádzajú, modlia sa tu a to, čo sami prijali, odovzdávajú ďalšej generácii. A keď som premýšľal nad dnešným evanjeliom, povedal som si: veď ono je akoby napísané pre pútnikov. Nikto v ňom dlho nesesí. Mária vstáva, vydáva sa na cestu, ponáhľa sa do hornatého kraja, prichádza k Alžbete, zaznie pozdrav, radosť a napokon nádherná pieseň Magnificat. Je to evanjelium plné pohybu, otvorených očí a vďačného srdca. A práve tri takéto jednoduché veci by som si dnes spolu s vami chcel zobrať z Božieho slova: **vstaň a chod'; pozeraj sa hlbšie; píš svoj Magnificat.**

Po prvé: **vstaň a chod'.** Evanjelista Lukáš hovorí: „V tých dňoch sa Mária vydala na cestu a ponáhľala sa do istého judejského mesta v hornatom kraji.“ Pred chvíľou prežila zvestovanie. Boh vstúpil do jej života spôsobom, ktorý si nedokázala predstaviť. Počula jeho slovo, uverila mu, vyslovila svoje „áno“. A čo urobí potom? Nezostane sedieť. Mohla sa zavrieť doma a celé dni premýšľať nad tým, čo sa jej prihodilo. Mohla si povedať: teraz potrebujem pokoj, potrebujem si to všetko usporiadať, veď sa mi stalo niečo neuveriteľné. Ale Mária vstane a ide. Pretože **skutočné stretnutie s Bohom človeka neposadí, ale pošle ho na cestu.** Viera, ktorá zostane iba pekným pocitom, zážitkom, modlitbou či chvíľou v kostole, ešte nedošla do cieľa. Ak človeka naozaj osloví Boh, skôr či neskôr sa to prejaví tým, že začne kráčať smerom k druhému človeku. A vy ste dnes urobili presne toto prvé gesto: vstali ste a prišli ste. Niektorí zblízka, niektorí zďaleka, niektorí možno pešo, iní autom. Bolo treba opustiť pohodlie domu a vydať sa na cestu. Ale dnešná púť sa nekončí tým, že sme dorazili na Kalváriu. Dobrá púť pokračuje aj cestou z Kalvárie domov. Preto sa vás nechcem pýtať iba: Odkiaľ ste dnes prišli? Oveľa dôležitejšia otázka znie: **Ku komu vás Boh odtiaľto pošle?** Možno k človeku, ktorému ste sa už dlho nezvali. Možno k manželke alebo manželovi, s ktorými bývate pod jednou strechou, ale už dlho ste si poriadne nesadli a nerozprávali sa. Možno k dieťaťu,

na ktoré máte množstvo požiadaviek, ale málo času. Možno k starému otcovi či starej mame, ktorým by úplne stačilo, keby ste sa pri nich zastavili. A možno k človeku, s ktorým sa nerozprávate. Mária išla do hornatého kraja. Aj niektoré naše cesty k ľuďom vedú poriadne do kopca. Odpustiť je niekedy do kopca. Prvý sa ozvať je do kopca. Povedať „prepáč“ je občas veľmi strmý kopec. Oveľa strmší ako tento kopček nad Bobrovom. Ale práve tam nás môže Boh posilať. A možno si dnes zapamätajme jednu vetu: **Boh nás často neposiela ďaleko. Posiela nás bližšie.** Preto sa ho skúsme spýtať: Pane, ku komu ma posilaš?

Po druhé: **pozerať sa hlbšie.** Mária príde do Zachariášovho domu a stretne svoju príbuznú Alžbetu. Navonok sa vlastne nedeje nič mimoriadne. Jedna príbuzná prišla navštíviť druhú. Rodinná návšteva. Mohli by sme povedať: čo je na tom zvláštne? Lenže Lukáš nám prezradí jednu veľmi dôležitú vec: „Alžbetu naplnil Duch Svätý.“ A Alžbeta zrazu v obyčajnej návšteve vidí niečo oveľa viac. Nehovorí iba: Mária, vitaj, som rada, že si prišla. Zvolá: „Čím som si zaslúžila, že matka môjho Pána prichádza ku mne?“ Pred ňou stojí stále tá istá Mária. Nezmenila sa Mária, **zmenili sa Alžbetine oči.** Duch Svätý jej umožnil vidieť hlbšie. Tam, kde by niekto videl iba príbuznú, ona vidí Matku svojho Pána. Tam, kde by niekto videl obyčajnú návštevu, ona rozpoznáva Božiu návštevu. A na Alžbete ma oslovuje ešte niečo. Božie slovo nám o nej a Zachariášovi hovorí, že boli „v pokročilom veku“. Alžbeta bola stará podľa kalendára, ale keď čítam toto evanjelium, hovorím si: táto žena vlastne vôbec nezostarla. **Zostala mladá schopnosťou nechať sa prekvapiť Bohom. A možno práve toto znamená zostať mladým pred Bohom.** Nie nemať vrásky či šediny, ale nestrať schopnosť žasnúť. Človek môže mať dvadsať rokov a byť vnútorne starý: všetko už poznám, nič ma neprekvapí, od nikoho nič neočakávam. A človek môže mať osemdesiat a každé ráno povedať: Pane, čo mi chceš dnes ukázať? Cez koho ku mne dnes prídeš? Kde dnes objavím tvoju stopu? Milí starší, toto je nádherná služba, ktorú môžete dať mladším generáciám: pomáhať im čítať život hlbšie a zo svojej skúsenosti im hovoriť: pozri, ja som už niečo prežil a viem, že Boh je verný. A nám všetkým dnes Alžbeta pripomína, že Boh často prichádza veľmi obyčajne. Cez človeka, ktorého máme každý deň pred očami. Cez dieťa, ktoré niečo povie. Cez manžela či manželku. Cez starého človeka. Cez telefonát, stretnutie, udalosť, ktorú sme neplánovali. Boh zvyčajne neprichádza s veľkým nápisom: „Pozor, teraz konám.“ Prichádza ticho, ukrytý v obyčajnosti. Preto možno nepotrebujeme, aby Boh robil v našom živote viac znamení. **Možno potrebujeme oči, ktoré dokážu lepšie čítať znamenia, ktoré už robí.** A tak druhá otázka dnešnej púte znie: Kde Boh koná v mojom živote a ja som si to možno ešte nevšimol? Prosme nie o mladší vek, ale o mladé srdce a otvorené oči, ktoré ešte dokážu povedať: Tu bol Boh. Toto mi poslal Boh. Tu sa ma Boh dotkol.

A po tretie: **píš svoj Magnificat**. Keď Mária otvorí ústa, zaznie jedna z najkrajších piesní Svätého písma: „Velebí moja duša Pána a môj duch jasá v Bohu, mojom Spasiteľovi.“ Všimnime si však, ako Mária ďakuje. Nehovorí iba všeobecne: Bože, ďakujem ti za všetko. Ona menuje Božie skutky. Boh „zhliadol“, „urobil veľké veci“, „preukázal silu“, „povýšil ponížených“, „hladných nakrmil“, „ujal sa Izraela“, „pamätal na svoje milosrdenstvo“. Mária dokáže čítať svoj život i dejiny svojho ľudu ako príbeh Božej vernosti. A preto by som vám dnes chcel dať jednu celkom jednoduchú domácu úlohu z Bobrova: **napíš svoj Magnificat**. Nemusíte skladať báseň ani pieseň. Pokojne si vezmite papier a napíšte mená, udalosti, chvíle. Kde mi Boh urobil veľké veci? Kde ukázal svoju silu? Cez čo ma previedol? Kedy som si myslel, že už nevládzem, a predsa som dostal silu? Koho mi poslal do života? Kde mi otvoril cestu, ktorú som nevidel? Za koho zo svojej rodiny mu dnes chcem poďakovať? Rodičia, možno budú vo vašom Magnificate mená vašich detí. Starí rodičia, možno tam budú mená vašich vnúčat. Mladí, váš Magnificat sa možno ešte len začína písať, ale už teraz sa učte všímať si Božie stopy. A vy, ktorí máte za sebou sedemdesiat či osemdesiat rokov, možno váš Magnificat už nie je krátkou piesňou, ale celou knihou. Koľkokrát ste si mysleli: toto už nezvládnem – a dnes ste tu. Koľko ľudí vám Boh poslal. Cez koľko skúšok vás previedol. Koľkokrát vám dal začať znova. **Píš svoj Magnificat**. Pridávaj doň ďalšie verše. Nezabúdaj na dobro, ktoré si dostal, pretože človek, ktorý si pamätá Božiu vernosť včera, dokáže pokojnejšie vložiť do Božích rúk aj svoje zajtra.

Drahí bratia a sestry, dnes však neslávime iba Navštívenie Panny Márie. Slávime **Máriu Nanebovzatú**. A práve tu sa všetky tri myšlienky dnešného evanjelia spoja. Na jeho začiatku vidíme mladú Máriu, ktorá vstala a vydala sa na cestu. A dnes sa na konci jej pozemskej cesty pozeráme na Máriu, ktorú Boh s telom i dušou prijal do nebeskej slávy. Medzi týmito dvoma obrazmi je celý jej život. Uverila – a jej viera nezostala sedieť. Vstávala a išla. Slúžila. Dokázala v udalostiach svojho života rozpoznať Božie pôsobenie, aj keď im nie vždy hneď rozumela. Uchovávala ich vo svojom srdci. Spievala svoj Magnificat. Zostala verná pod krížom aj medzi učeníkmi. A dnes nám Nanebovzatie ukazuje, kam takýto život smeruje. Nie do prázdna. **Do Božej prítomnosti**. Mária, ktorá celý život otvárala svoj život Bohu, je teraz celá v Bohu. A to nie je iba jej príbeh. Ona nám ukazuje aj náš cieľ.

A tak si dnes z Bobrova odnesme iba tri jednoduché veci. **Vstaň a chod'**: ku komu ma Boh posielal? **Pozerať sa hlbšie**: kde Boh už teraz koná v mojom živote a ja ho možno prehliadam? **Píš svoj Magnificat**: aké veľké veci mi urobil Pán? A keď sa, ak Pán dá, o rok znovu stretneme tu v Bobrove, možno každý z nás prinesie vo svojom srdci aspoň jeden nový verš svojho Magnificatu – jednu novú skúsenosť, pri ktorej bude môcť povedať: aj tento rok bol Boh so mnou, aj tento rok ma niesol, aj tento rok mi urobil veľké veci. Panna Mária Nanebovzatá, ktorá už došla do cieľa svojej púte, nech nás

sprevádza na tej našej. **Vstaňme, pozerajme sa hlbšie, píšme svoj Magnificat a kráčajme. Vieme totiž, kam ideme. Ideme domov, k Bohu. Amen.**